

taller de nous creadors

Alba Sabaté va néixer a Manresa l'any 1962 i va passar tota la infantesa i joventut a Girona, on va estudiar filologia catalana. Actualment exerceix de professora de llengua i literatura catalana a l'INS Salvador Dalí del Prat de Llobregat i ha publicat tres novel·les, la darrera de les quals és *Aniversari*, premi Marian Vayreda 2013. Va quedar finalista en la darrera edició del Premis Prudenci Bertrana amb l'obra *L'hotel blanc de la platja*. L'editorial Columna la publicarà en els pròxims mesos.

El pont de les mentides

L'Ecaterina és una noia de disset anys, prima i de pell molt blanca. Des de fa uns dies pensa que perd el cap, i per això hi ha estones que intenta posar la ment en blanc, no preguntar-se res, no saber res, no demanar-se si és possible estar en un altre lloc al mateix temps. De vegades, per distreure's, fa llistes de les coses que deuen fer felices les noies que encara viuen al seu país, a Romania. De vegades, quan es mira al mirall i es pinta la ratlla dels ulls per semblar més gran, s'imagina les muntanyes nevades que veia des del campanar de la catedral de Santa Maria quan era hivern.

I els dies van passant. Les setmanes també. I l'Ecaterina, que no parla gaire, compta cada matinada abans d'adormir-se els dies que fa que s'està aquí. Com si fos un secret petit o només el desig d'acomplir un compte enrere fins a un final.

I ella, que procura no recordar el que ha passat fa poc, recorda encara el diumenge que va deixar seure a l'autobús una dona embarassada amb un nen petit al costat. Aquell dia feia sol. Era estiu. S'havia mudat amb una faldilla prisada i una brusa blanca per celebrar que feia anys amb el seu avi. Va mirar per la fi-

nestra. Era tan d'hora que no hi havia gaire gent pel carrer. Va mirar amunt. El cel era una pell estesa de raïm. Va mirar l'interior de l'autobús i va ensopegar amb el somriure d'un noi assegut a la part de més al fons. Portava una arracada gran a l'orella esquerra i el cap rapat. L'Ecaterina va abaixar la mirada. Va tenir vergonya i un punt de calor li va fer envermellir les galtes. Complia catorze anys. Era una nena encara.

L'Ecaterina no acaba de saber per què és on és ara, en aquesta ciutat de frontera sense frontera. Fa pocs dies un home amb un tatuatge enorme a l'espatlla li va dir que el lligués fort per tot arreu, el coll també, que volia saber el que era tenir la mort a la vora mentre estimava. Que havia vist en una pel·lícula oriental que arribar a l'orgasme així era diferent, perquè el dolor i el plaer són les dues cares de la mateixa moneda. I que també era més intens. Ella va pensar aleshores que potser era fàcil trobar una altra mena de felicitat. Que era ella la que volia sentir primer el que era morir encara que fos sense estimar. I li va demanar sisplau que ho fessin a l'inrevés, que primer la lligués ell ben fort, que també tenia ganes de viure aquest plaer i aquest dolor que li explicava.

I els dies van passant. Les setmanes també. I l'Ecaterina, que no parla gaire, compta cada matinada abans d'adormir-se els dies que fa que s'està aquí

I l'Ecaterina es va deixar fer. Va intentar posar la ment en blanc com feia de vegades, sense paraules, en silenci, amb les muntanyes nevades de decorat de fons, sense preguntar-se res. Va tancar els ulls. Va notar un fil de baba que li queia dels llavis i li mullava la galta i el coixí, va notar un punt d'escalfor a l'entrecreix, va entreveure el final de la bogeria d'aquells seixanta-set dies que feia que no era ben bé enlloc. Va posar-se a comptar no sabia ben bé per què, com si no en volgués perdre el costum, però va arribar només al zero quan havia volgut arribar a l'infinit. Es va veure a ella, de nena, es va veure en un altre lloc al mateix temps. Es va veure caminant agafada de la mà de l'avi Iulian, quan encara l'avi tenia la botiga de bombetes, les ulleres gruixudes de pasta i l'anell de l'àvia al dit petit de la mà dreta. Es va veure saltironejant damunt el pont de les mentides de Sibiu, els cabells lligats en un cua de cavall. Què dius, Katia? Una princesa, avi, de gran seré una princesa de conte de fades, va dir mentre jugava ajupida amb les flors que penjaven damunt d'un riu imaginari.

ALBA SABATÉ

*Es va veure saltironejant
damunt el pont de les
mentides de Sibiu*

